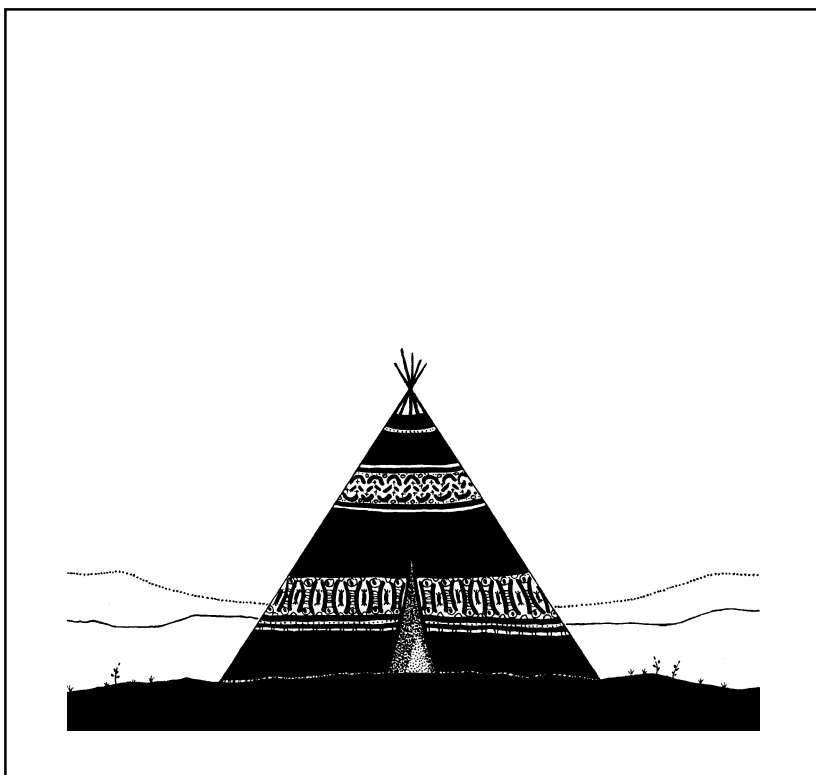

Som tots una mateixa família

Edició crítica del parlament atribuït al cabdill indi Seattle

L'Obrador Imaginari

© JMS - L'Obrador Imaginari

Reproducció autoritzada, sempre que no es faci amb algun tipus de finalitat comercial o lucrativa.

usuaris.tinet.org/jmsl/imaginari

Dedicat a

Leonard Peltier

del poble Lakota (Sioux).

A causa de la seva activitat dins del
Moviment Indi Americà
va ser acusat de doble assassinat
i condemnat el 1977 a presó perpètua,
en un judici ple d'irregularitats
i després d'haver estat extraditat
del Canadà amb proves falses,
aportades per la policia dels Estats Units.

*Quan fa 500 anys de l'inici de la colonització d'Amèrica;
quan fa 150 anys que la Cort Suprema de Justícia dels Estats
Units va dir que les relacions entre els indis i l'administració
no eren d'igualtat sinó de tutela, entre persones mancades de
completa capacitat civil i la nova democràcia;
quan fa 100 anys de la salvatgeria de Wounded Knee i de les
paraules del general Philip Sheridan:
"l'únic indi bo és l'indi mort";
quan fa tan sols 50 anys que s'empresonava els indis pel fet
d'ensenyar a llurs fills la pròpia cultura;
quan avui dia el 30% dels infants són arrencats de llurs famílies
pels omnipotents funcionaris de l'Oficina d'Afers Indis,
al.legant la incompetència dels pares per educar-los;
i després de 371 tractats trencats pels colonitzadors,
i d'una guerra constant -física, cultural i de tot tipus-
contra els indis de Nordamèrica, dissortadament,
són completament vigents les paraules de William Kunstler,
vice-president del Centre pels Drets Constitucionals de Nova York:
"En una fase de la nostra història, cabdills indis com Sitting
Bull i Crazy Horse foren simplement assassinats, sense cap
pretensió de justificar-ho legalment. Avui dia, hipòcritament,
els condemnem a una vida infernal seleccionant jutges parcials,
falsificant documents incriminatoris, amagant evidències
exculpatòries, i piadosament, justifiquem tota aquesta conducta.
Ja no necessitem les salvatgeries del segle XIX a l'estil de
Sand Creek i Wounded Knee; els tribunals ho fan millor i no
queda sang visible que taqui el nostre sagrat honor".*

Presentació

Durant la primavera de 1990, amb el títol “Així s’acabarà la vida”, vam enllestir una primera edició d’aquest llibret. En aquells moments, com ara, encisats per les paraules atribuïdes a Seattle, el cabdill de les tribus dwamish i suquamish, estàvem convençuts que valia la pena contribuir a difondre-les; posar el nostre gra de sorra per tal de seguir divulgant aquell parlament tan notable.

Posteriorment, encara encuriosits pel tema i desitjant esbrinar alguna cosa més sobre alguns aspectes que no veiem del tot clars, gràcies a l’ajuda de Mr. Flagler, de l’Institut d’Estudis Nord-americans de Barcelona, que ens va indicar l’existència d’un treball de Rudolf Kaiser, i gràcies a la Mª Àngels Iglèsias, del Museu Etnològic de Barcelona, que va demanar aquest treball a la Biblioteca Pública de Seattle (ciutat de l’Estat de Wàshington que va prendre el nom del cabdill indi), vam poder tenir accés a una informació molt interessant. Aquesta informació ens va permetre, amb motiu del 12 d’octubre de 1991, fer una segona edició més crítica, notablement diferent de la primera i sens dubte més propera a la realitat dels fets. La present edició, amb algunes petites correccions i ampliacions, bàsicament segueix l’edició de 1991.

L’esmentat treball de Rudolf Kaiser (presentat a la Biennal de Roma de 1984) consisteix en un estudi de les diferents versions existents del parlament i de tota una sèrie d’informacions relacionades amb el tema. El resum d’aquest estudi, juntament amb les conclusions que vam treure nosaltres de la seva lectura, és el que s’exposa tot seguit.

Sembla ser que la majoria de les diferents versions que corren per Europa i Amèrica de les paraules de Seattle tenen el seu origen en un guió de Ted Perry per a la pel·lícula "Home", realitzada a principis dels 70. Els productors de la pel·lícula, en els crèdits, van ometre el nom de Ted Perry com a guionista, pensant que així semblaria més autèntica, ja que la gent creuria que tot el text era realment de Seattle. Però el mateix Ted Perry sempre va reconèixer l’autoria d’aquell text, així com que havia agafat com a punt de partida per al seu treball una versió de W. Arrowsmith del 1969, que a la vegada era una versió d’un article de H.A.Smith aparegut al Seattle Sunday Star el 1887.

A l’article del Seattle Sunday Star H.A.Smith deia que ell era present quan Seattle va fer el seu parlament, que va prendre notes del que el cabdill indi deia

i que, posteriorment, a partir d'aquelles notes havia reconstruït el discurs. Aquest discurs hauria estat fet durant les negociacions prèvies al Tractat de Port Elliot (l'objectiu del qual era forçar els indis a vendre i abandonar les seves terres) i més concretament durant la recepció d'Stevens com a Comissionat d'Afers Indis, entre 1853 i 1854. Els dwamish i suquamish eren tribus molt petites i, finalment, junt amb les altres tribus de la zona (la ribera oriental del complex i gran fiord de Puget Sound, dins l'actual estat de Washington) el 1855 van acabar signant el tractat.

Independentment dels dubtes que pugui plantejar la versió d'Smith (és cert el que ell diu? per què va trigar més de 30 anys a publicar-ho? fins a quin punt serien autèntiques les suposades paraules de Seattle? etc.) quan T. Perry fa la seva versió el que fa és una veritable nova creació: canvia el sentit d'algunes frases, i suprimeix i afegeix frases i paràgrafs sencers.

Les diferències més notables entre aquestes dues versions, la més coneguda de T. Perry i la publicada per Smith el 1887 serien les següents:

—En la versió de Smith el déu dels blancs no és favorable als homes rojos; és un déu que els gira l'esquena, que no els fa de pare, que està a favor dels blancs i del qual no cal esperar res. Altrament, en la versió de T. Perry el déu dels blancs és el mateix que el dels rojos (aquest canvi segurament s'explica pel fet de ser una església baptista la productora de la pel·lícula.

—El gruix de la versió de T. Perry és essencialment un harmoniós manifest ecologista, aspecte aquest que només toca de refiló la versió de H. A. Smith.

—La versió de Smith en alguns moments és una duríssima denúncia del genocidi que s'estava cometent amb els indis, mentre que en la versió de Ted Perry aquest tema ni es toca.

—En la versió de T. Perry es parla de praderies i búfals, quan els dwamish i els suquamish vivien al nord de la costa oest, ran de les aigües del fiord de Puget Sound, i per tant eren completament desconexors de les grans praderies i dels ramats de búfals. En canvi, en la versió de Smith hi ha gran nombre de descripcions i metàfores relacionades amb el mar.

Al marge d'aquest parlament, amb les seves diferents versions, a l'Arxiu Nacional de Washington hi ha dos documents més que recullen paraules de Seattle, pronunciades durant les negociacions del tractat de Port Elliot. No s'assemblen de res a cap de les versions comentades anteriorment, i mostren una imatge de Seattle gens crítica amb l'home blanc, ni com a colonitzador ni com a agressor de la natura. Al revés, mostren un Seattle submís i afable, "Som amics dels americans. Tots els indis pensem igual". Aquesta mateixa imatge és la que dóna el Handbook of American Indians, de Frederick W. Hodge.

A l'estudi de Rudolf Kasser s'esmenta també un parell de documents més. Un d'aquests documents recull paraules de Seattle, una mena de lament, moti-

vat pel fet que el maig de 1858 el Tractat de Port Elliot no va ser ratificat pel Senat, amb la qual cosa les tribus signatàries del tractat van quedar totalment desamparades i definitivament abocades a la misèria. Aquest document Rudolf Kaiser el comenta però no el transcriu, com un altre document, del 1850, del qual ni tan sols n'explica el contingut.

A la vista d'aquesta diversitat de materials i de la impossibilitat de concedir, per diferents raons, una credibilitat a ultrança a cap d'ells, nosaltres hem optat per, de tot aquest garbuix, treure'n allò que ens semblés de més profit. I és que, de fet, en relació amb l'errònia atribució a Seattle de la versió de T. Perry, pensem que en el fons no té importància qui i quan va dictar aquestes paraules. Especialment en aquest cas, l'important és allò que diuen aquestes paraules, independentment del seu autor i de la data de la seva pronunciació. Encara més, en definitiva podem estar profundament satisfets que hagi existit un T. Perry, autor de guions cinematogràfics, capaç d'escriure unes paraules amb aquesta coherència, amb aquesta bellesa i amb aquesta sensibilitat. Sens dubte, independentment del seu origen, avui són completament vigents; igualment vigents que cent anys enrera, quan encara no estaven escrites, com d'aquí cent anys més, quan tal vegada ja ni es recordin.

Amb aquest criteri, inevitablement subjectiu, presentem en primer lloc els fragments que més ens han agradat d'aquesta versió (pag. 7 i següents), seguits, per tal que es puguin situar en el context d'on estan extrets, de la versió completa (pag. 24), o més ben dit, tan completa com la vam poder confegir quan ens vam dedicar a confrontar les diferents versions que van arribar des de diferents bandes a les nostres mans, i que amb un nucli i un aire semblants indiquen un mateix origen comú, molt probablement l'esmentat guió de T. Perry per a la pel·lícula Home. D'altra banda, els intents que hem fet per localitzar aquesta pel·lícula han estat infructuosos.

El fet que en aquesta primera part il·lustrada haguem seleccionat només uns fragments ha estat tant per una raó d'espai com de contingut. Hi ha un aspecte del parlament amb el qual som molt crítics. Aquest aspecte és, a part de l'oblit de la problemàtica índia, ja prou significatiu, allò que nosaltres entenem com una opció a l'autojustificació i la legitimació dels colonitzadors, utilitzant per a aquesta maniobra la figura de Déu:

"...comprendreu que Déu us va conduir a aquestes terres i us va permetre el seu domini amb algun propòsit especial."

Sorprenentment, en la versió d'Smith, la qual conté algunes contradiccions en el seu contingut, també surt aquest aspecte, tot i que deslligat de la figura de Déu:

"No portaré dol per aquesta decadència ni retrauré als meus germans de cara pàl·lida de produir-la, perquè nosaltres també podem ser d'alguna manera responsables."

Nosaltres pensem que mai cap colonització pot justificar-se. I, per això, a part de presentar tot el material que disposem sobre aquest tema, també volem deixar constància de les objeccions que tenim en relació al contingut d'aquest material. Independentment i al marge de la autenticitat o falsedat històrica d'aquest material.

Adjuntem després, a continuació, la versió de H. Smith (pag. 27). Creiem que si la versió de T. Perry és una bellíssima poesia ecologista, aquesta altra, malgrat les seves contradiccions, és una denúncia avui dia encara completament vigent del genocidi indi. Pensem que la publicació d'aquesta versió, encara recent el festival celebracionista del cinquè centenari, té un sentit molt especial.

I finalment adjuntem també els dos documents de l'Arxiu Nacional de Washington (pag. 32). Sense valorar ara l'autenticitat del seu contingut, fonamentalment perquè no és al nostre abast fer-ho, el que sí creiem és que són una mostra significativa del que els colonitzadors volien que quedés com a testimoni del passat. Podríem afegir només, fent una petita divagació, que la veritable mesura de l'autenticitat d'unes paraules sovint ve donada, més que per elles mateixes, pels silencis que les envolten, pel criteri selectiu del recopilador, per l'omissió de les circumstàncies, per les múltiples formes possibles de descontextualització que les poden afectar, etc.

La història dels vencedors és senzillament això, només la seva versió de la història. La dels vençuts, les seves il·lusions segades, el seu dolor i la seva agonia, sempre fa molta nosa als arxius oficials.

Les dues primeres edicions (1990 i 1991) es van fer de forma col·lectiva entre diferents entitats ecologistes i de defensa dels drets indígenes, encapçalades per l'Oficina de Suport al Moviment Indi.

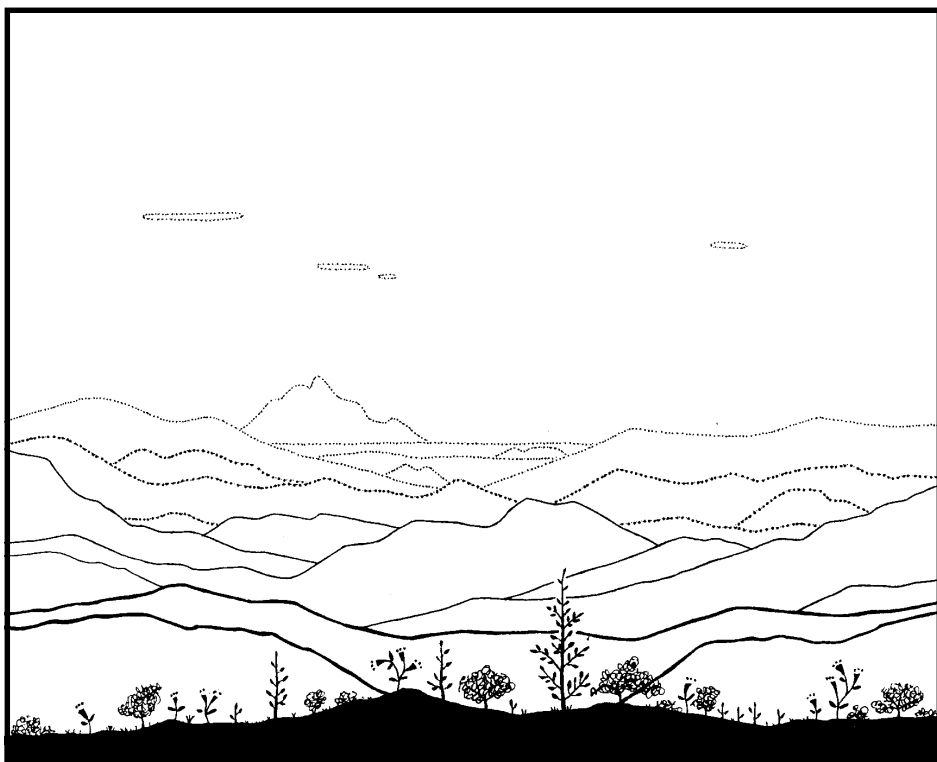
La versió de 1991 es va reeditar posteriorment tres vegades, sempre de forma col·lectiva, però amb la participació de diferents entitats.

En aquesta ocasió, a part d'altres esmenes realitzades, hem canviat també l'antic títol, "Així s'acabarà la vida", per l'actual, "Som tots una mateixa família". Els dos són fragments del mateix parlament, però allò que poden arribar a suggerir pot arribar a ser oposat; avui, el sentit del segon ens sedueix més.

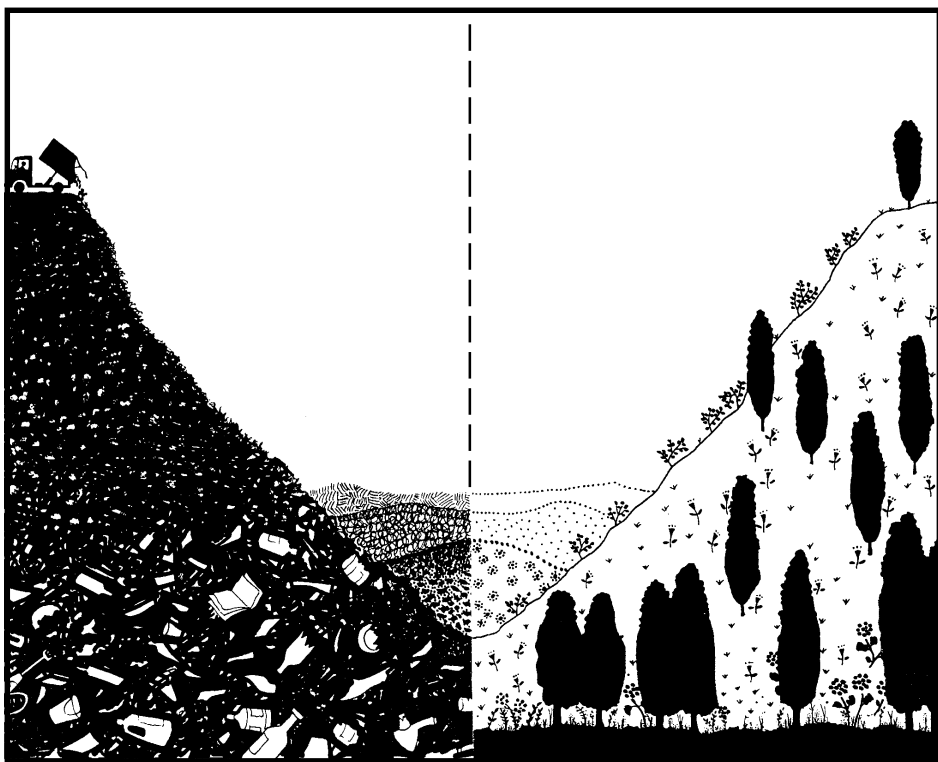
La coordinació, la recerca d'informació, la redacció, la il·lustració, i les successives revisions de totes aquestes edicions les van fer els actuals membres de L'Obrador Imaginari.

JMS - L'Obrador Imaginari.

Salomó, primavera de 1999

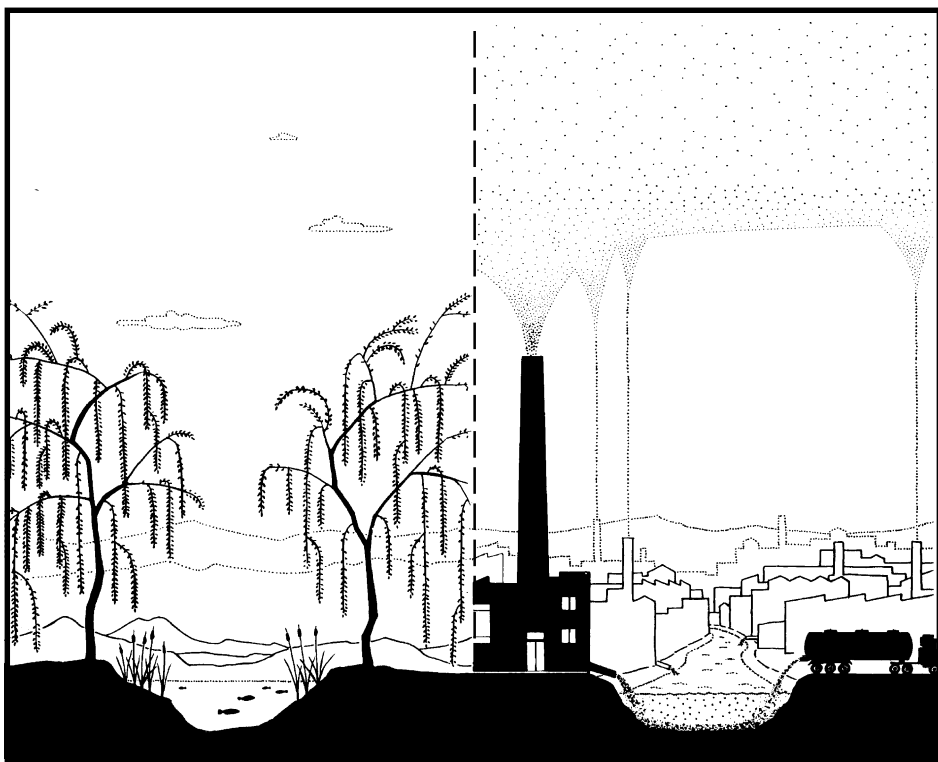
El gran cabdill de Washington
ha manat fer-nos saber
que ens vol comprar les terres.
Volem considerar l'ofertament,
ja que sabem que, si no ho fem,
poden venir els homes de pell blanca
amb les armes de foc
a prendre'ns les terres.

Com pot ser comprat o venut el cel,
o l'escalfor de la terra?
se'ns fa estranya, aquesta idea.
No són pas nostres la frescor de l'aire,
ni el llambreig de l'aigua.
Hauríeu de saber que cada bocí
d'aquesta terra és sagrat per al meu poble.

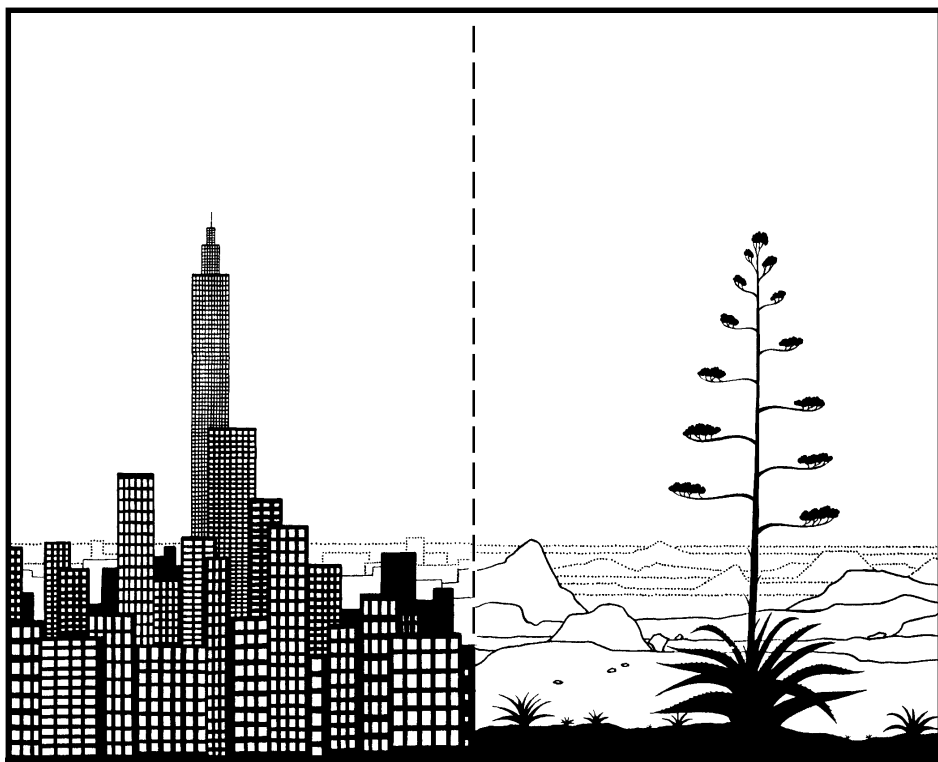
Som un bocí de la terra, i ahora,
ella és un bocí de nosaltres.
Les flors perfumades, el cérvol,
el cavall, l'àliga majestuosa,
tots són els nostres germans.
Les roques dels cims,
els prats humits de rosada,
l'escalfor corporal del poltre,
tots som una mateixa família.

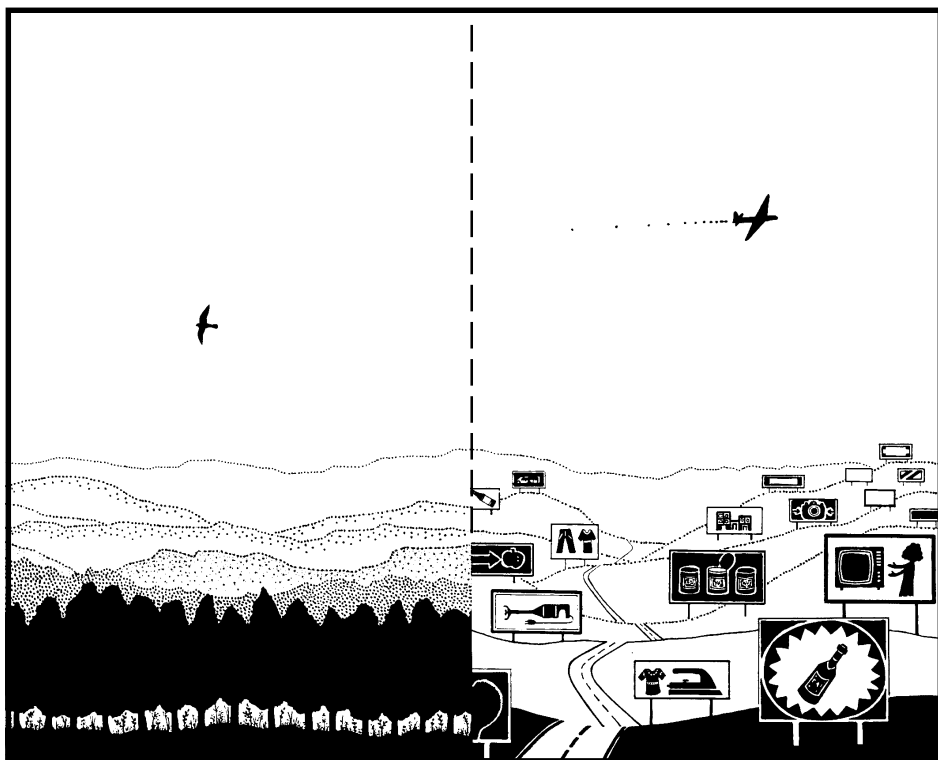
L'aigua transparent que corre
pels rius i rierols no és només aigua,
sinó també la sang
dels nostres avantpassats.
Si us venguéssim les terres,
caldria que recordéssiu que són sagrades,
i caldria que ensenyéssiu als vostres fills
que els rius són germans nostres i vostres.

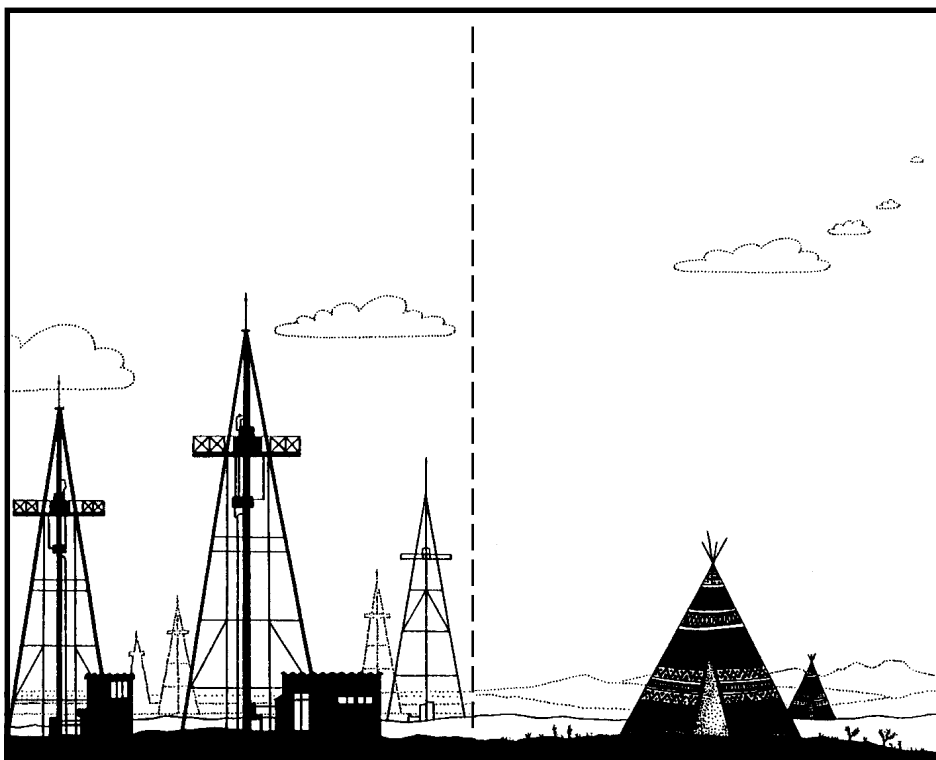
Però sabem que l'home de pell blanca
no pot entendre la nostra manera de ser.
Per ell, la terra no és la seva germana,
sinó una enemiga.
Tracta la mare terra i el germà cel
com si fossin objectes
que es compren i es venen,
com si fossin xais o collarets.
La seva fam immensa devorà la terra,
i rera seu deixarà només un desert.

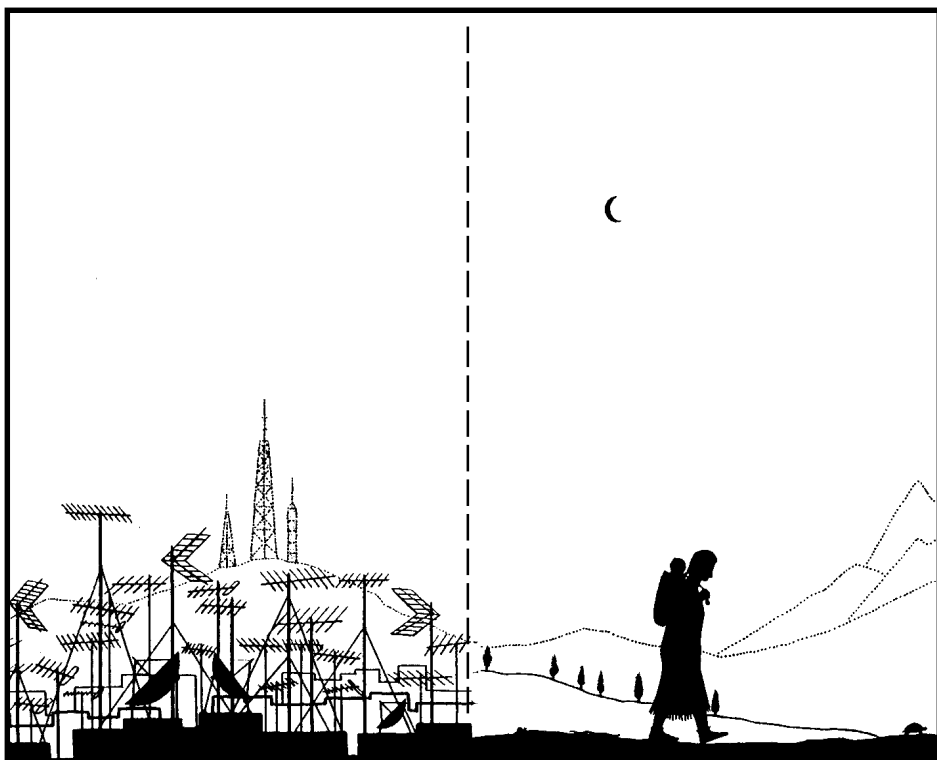
Nosaltres som d'una altra manera.
Les vostres ciutats
omplen de tristesa els nostres ulls.
No hi ha cap lloc tranquil
a les ciutats de l'home de pell blanca,
cap lloc on es pugui escoltar
a la primavera com s'obren
les fulles dels arbres
o la remor de les ales dels insectes.

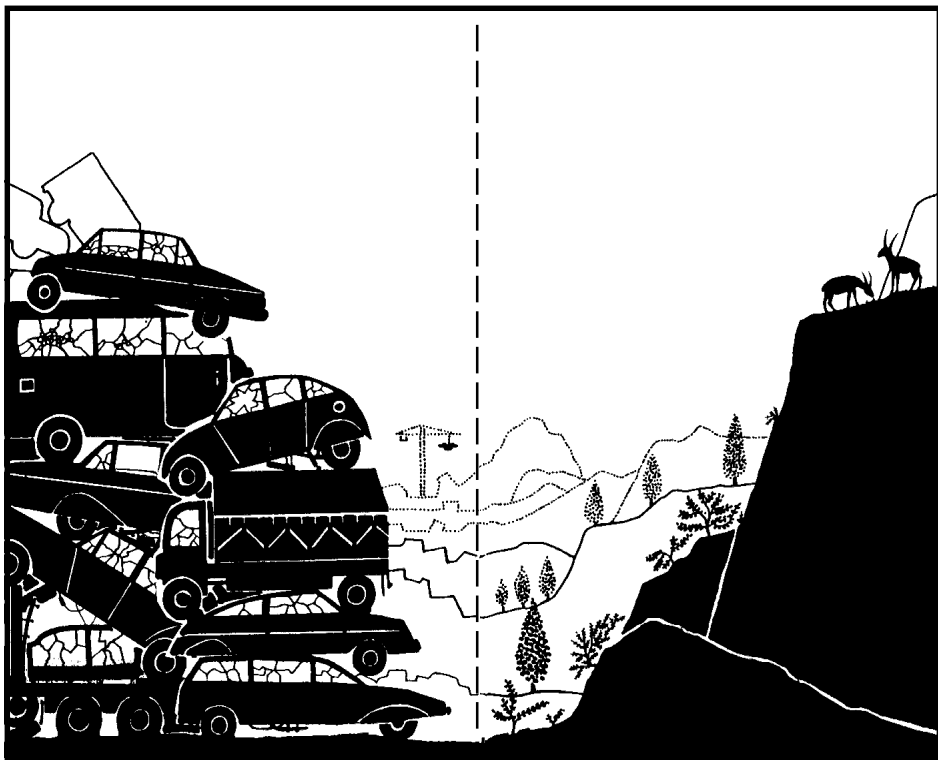
I al capdevall, quina mena de vida té l'home
si no pot escoltar el solitari crit
del siboc o les discussions nocturnes
de les granotes a la vora de la bassa?
Als indis ens agrada el suau
murmuri del vent
damunt la superfície del llac,
i l'aroma d'aquest aire purificat
per la pluja del migdia
o perfumat per l'olor de la pineda.

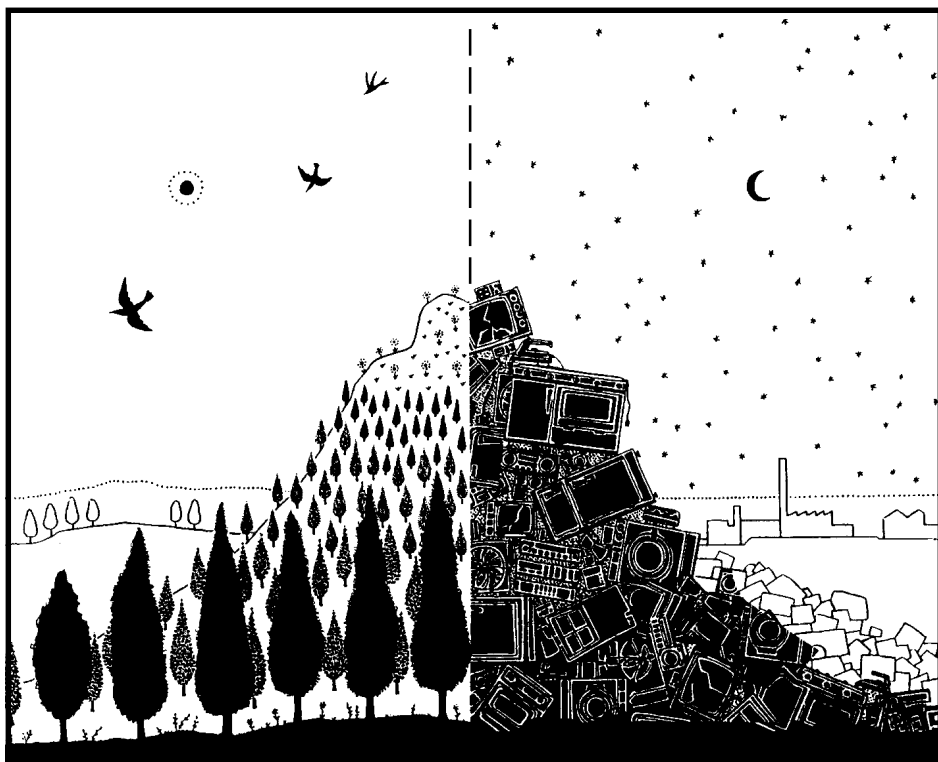
L'aire té un valor inestimable
per l'home de pell roja,
ja que tots els éssers
comparteixen un mateix alè.
L'animal, l'arbre, l'home,
tots respirem el mateix aire.
Però l'home de pell blanca
no s'adona de l'aire que respira.
Com si fos un home que fa dies que
agonitza, no és sensible a les olors.

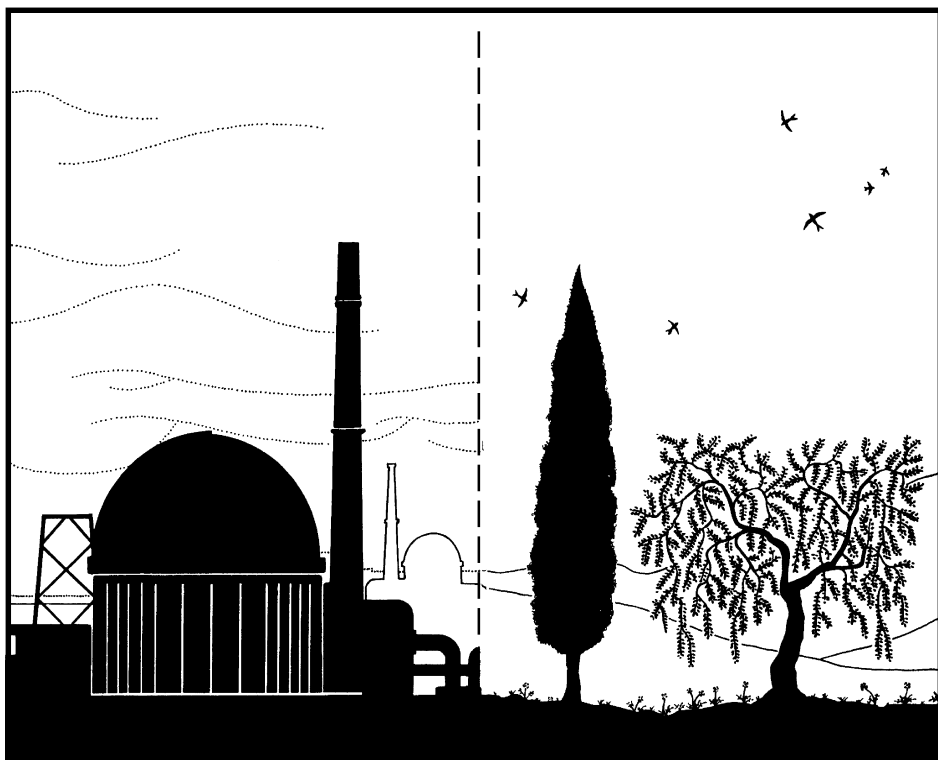
Si us venguéssim les terres,
hauríeu de deixar-les en pau,
sagrades com són, per tal que
fins i tot l'home de pell blanca
hi pogués assaborir el vent perfumat
amb les flors de la prada.

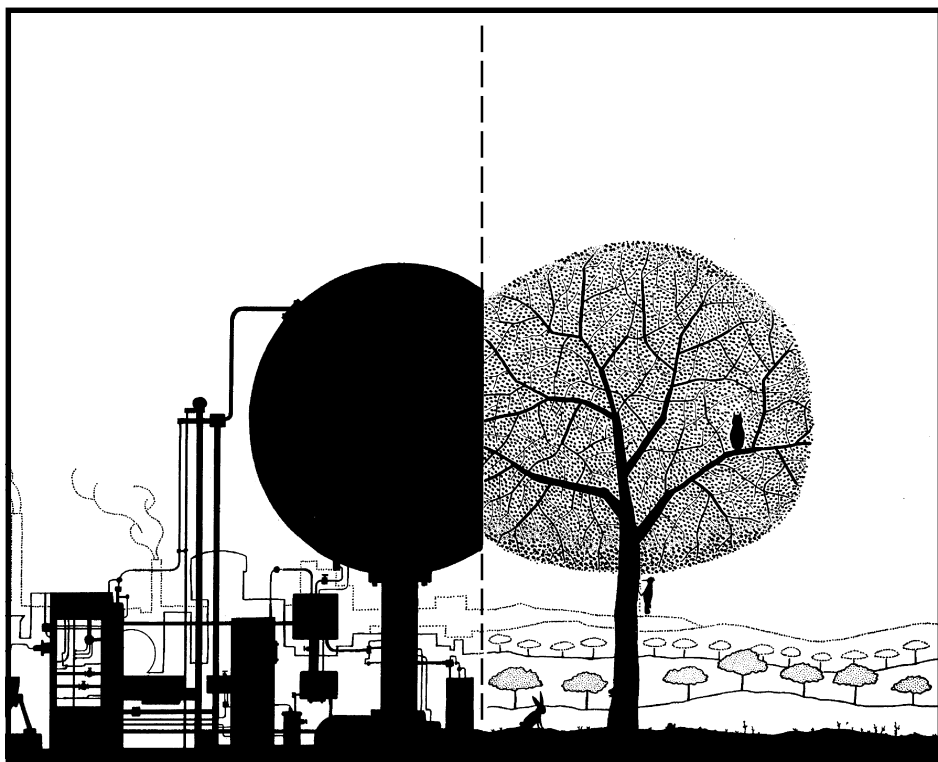
Hauríeu de tractar els animals
com a germans.
He vist búfals a milers podrint-se
abandonats a les praderies.
Des del cavall de foc, sense aturar-lo,
l'home de pell blanca els disparava.
Sóc salvatge, i no entenc per què
el cavall de foc val més que un búfal,
al qual nosaltres només matem
per tal de sobreviure.

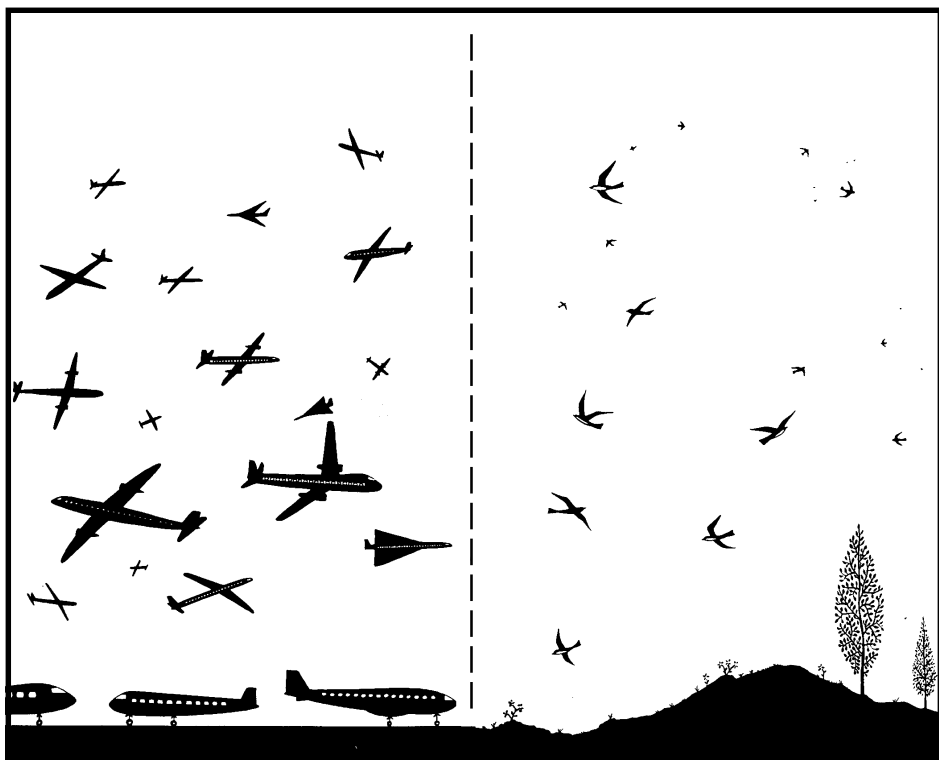
Cal que ensenyeu als vostres fills,
tal com nosaltres fem amb els nostres,
que la terra és la mare de tots nosaltres.
Tot allò que esdevé a la terra,
esdevindrà també als seus fills.
Quan els homes escupen la terra,
s'estan escopint ells mateixos.

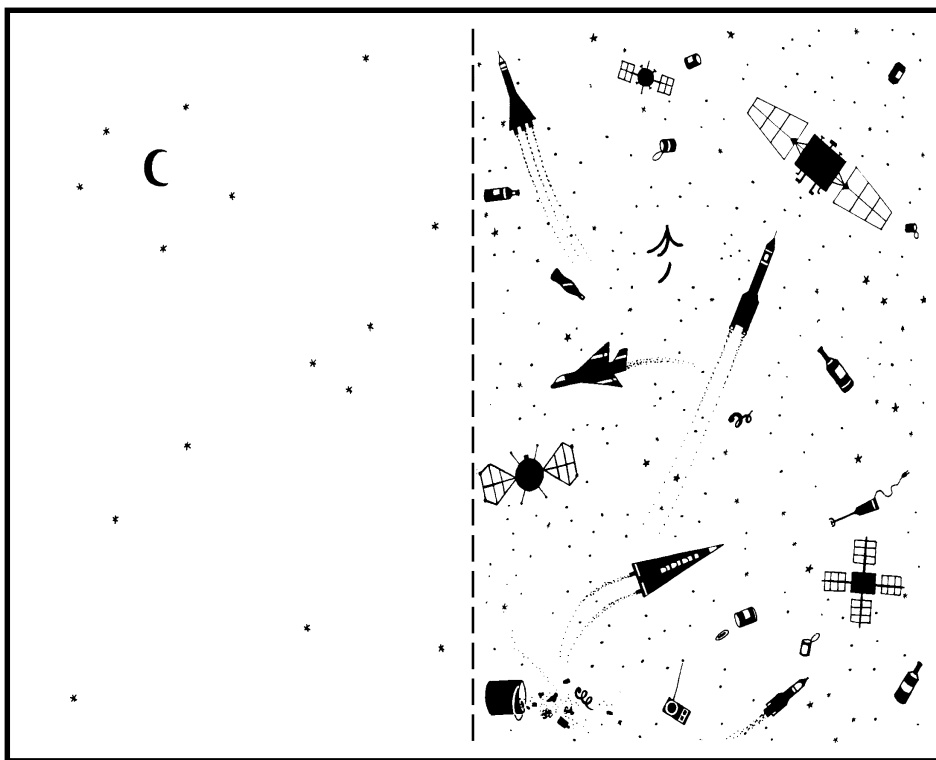
Sabem una cosa:
la terra no pertany a l'home,
és l'home qui pertany a la terra.
L'home no ha teixit la xarxa de la vida,
només n'és un fil.
Està temptant la malaurança
si gosa trencar la xarxa.
Tot està enllaçat com la sang
d'una mateixa família.

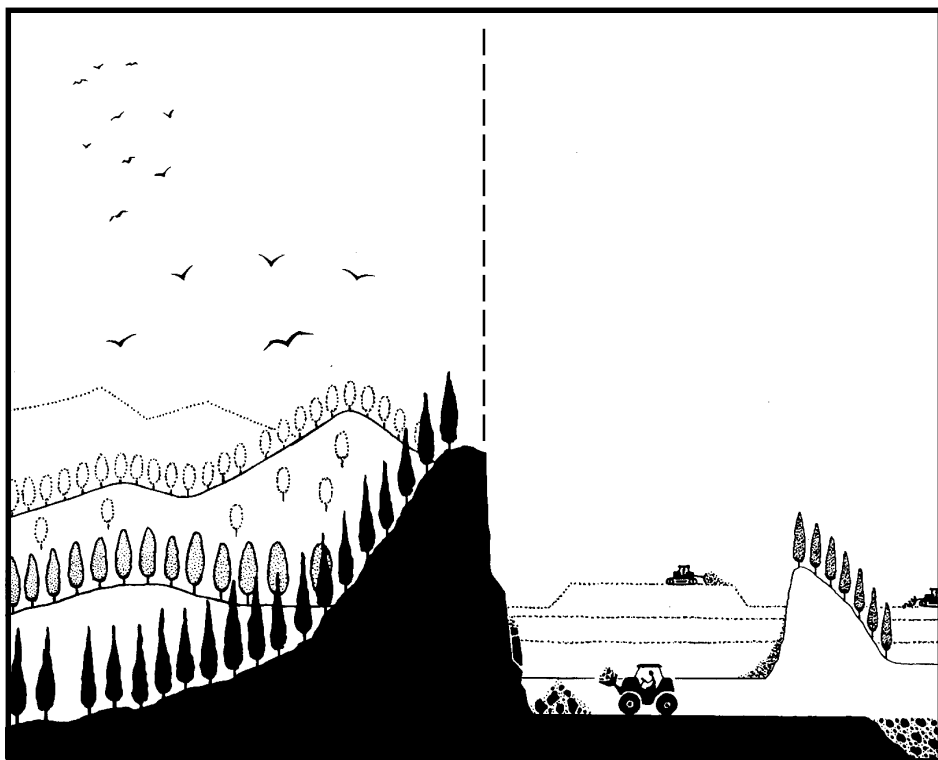
No té importància on passarem
la resta dels nostres dies, som pocs.
Algunes llunes, alguns hiverns,
i cap dels infants de les grans tribus
que vivien sobre la terra
sortirà per lamentar-se
d'una gent que va tenir l'esperança.

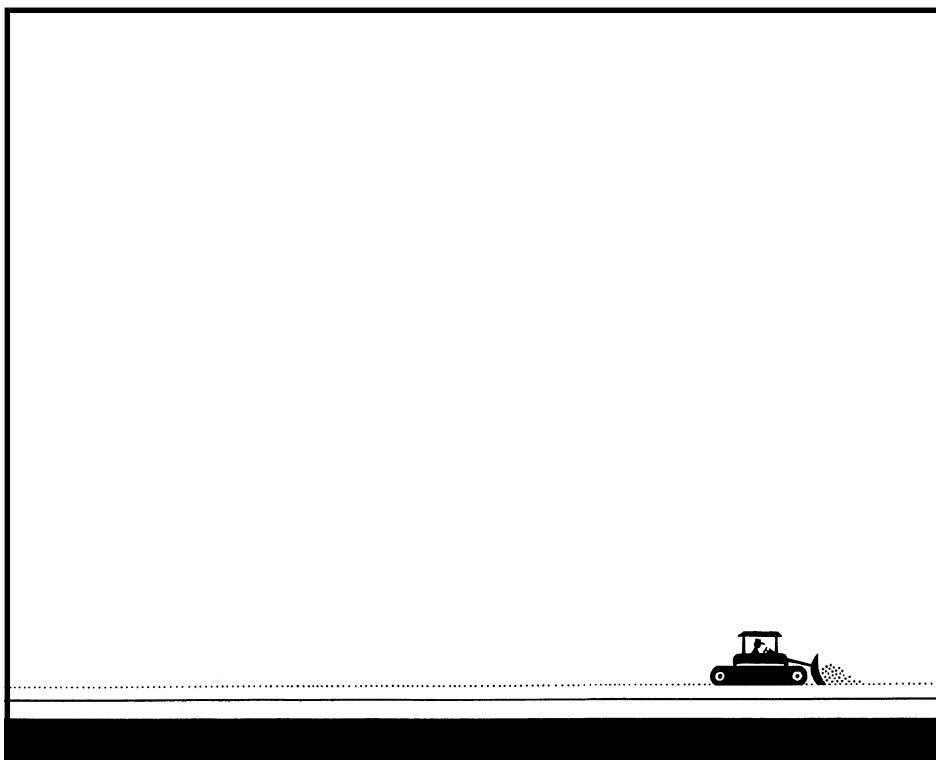
Als homes de pell blanca
els pot passar també,
potser aviat, el mateix.
Si continueu embrutant el vostre jas,
una nit us ofegareu
en el vostre propi desert.

No podem comprendre què passarà
quan els búfals siguin exterminats,
els cavalls salvatges amansits,
les raconades secretes de les boscúries
saturades per l'alè de tants homes.
On serà l'arbreda espessa?
Haurà desaparegut.
On serà l'àliga? Haurà desaparegut.
L'essència de la vida s'haurà extingit.

Nosaltres podríem comprendre
alguna cosa si sabéssim què és
allò que l'home de pell blanca anhela.
Què pensa explicar als seus fills
en les llargues nits de l'hivern?
Quines visions cremen
dins dels seus pensaments?
Quin futur desitja?

Però nosaltres som salvatges.
No podem saber els somnis
de l'home de pell blanca...

Versió 1. Probablement de T.Perry (1970 ?)

El gran cabdill de Washington ha manat fer-nos saber que ens vol comprar les terres. El gran cabdill ens ha enviat també paraules d'amistat i de bona voluntat. Es amable, perquè coneixem la poca falta que li fa la nostra amistat.

Volem considerar l'ofertament, ja que sabem que, si no ho fem, poden venir els homes de pell blanca amb les armes de foc a prendre'ns les terres.

Que el gran cabdill de Washington confiï en aquestes paraules amb la mateixa certitud que espera el retorn de les estacions. Són immutables com els estels, les meves paraules.

Com pot ser comprat o venut el cel, o l'escalfor de la terra? Se'ns fa estranya, aquesta idea.

No són pas nostres la frescor de l'aire, ni el llambreig de l'aigua. Com podrien ser comprats? Ho decidirem més endavant.

Haurieu de saber que cada bocí d'aquesta terra és sagrat per al meu poble. Cada brillant fulla de pi, cada ribera sorrenca, les boires enmig de les arbrades, les clarianes i el zum-zum dels insectes, són sagrades experiències i memòries del meu poble. La saba que puja pels arbres porta remembrances de l'home de pell roja.

Els morts de l'home de pell blanca obliden la seva terra quan comencen el viatge entremig dels estels. Els nostres morts mai se n'allunyen, de la terra, ja que és la mare.

Som un bocí de la terra, i alhora, ella és un bocí de nosaltres. Les flors perfumades, el cérvol, el cavall, l'àliga majestuosa, tots són els nostre germans. Les roques dels cims, els prats humits de rosada, l'escalfor corporal del poltre, tots som una mateixa família.

Per això, quan el gran cabdill de Washington fa dir-nos que ens vol comprar les terres, és massa el que demana.

Diu que ens reservarà un lloc en el qual nosaltres puguem viure apaciblement.

Ell ens farà de pare i nosaltres serem els seus fills. Hem de rumiar el seu ofertament. No es presenta gens fàcil, car les terres són sagrades.

L'aigua espurnejant que corre pels rius i rierols no és només aigua, sinó també la sang dels nostres avantpassats. Si us venguéssim aquestes terres, caldria que recordéssiu que són sagrades, i haurieu d'ensenyar als vostres fill que els reflexos misteriosos de les aigües clares dels llacs narren els esdeveniments de la vida del meu poble. El murmuri de l'aigua és la veu del meu pare i de la meua mare.

Els rius són germans nostres, perquè ens alliberen de la set. Els rius arrossegueu els nostres canots i alimenten els nostres fills.

Si us venguéssim les terres, caldria que recordéssiu i ensenyéssiu als vos-

tres fills que els rius són germans nostres i també vostres. Hauríeu de tractar els rius amb la mateixa dolçor amb què es tracta un germà.

Però sabem que l'home de pell blanca no pot entendre la nostra manera de ser. Tant li fa un tros de terra com un altre, perquè és com un estrany que arriba de nit a treure de la terra tot allò que necessita.

Per a ell, la terra no és la seva germana, sinó una enemiga. Quan ja l'ha fet seva, la menysprea i continua caminant. Deixa darrera seu les sepultures dels pares i no sembla que se'n dolgui.

No li dol desposseir la terra dels seus fills. Oblida la tomba dels seus pares i els drets dels seus fills.

Tracta la mare terra i el germà cel com si fossin objectes que és compren i es venen, com si fossin xais o collarets. La seva fam immensa devorà la terra, i rera seu només deixarà un desert.

No ho podem entendre. Nosaltres som d'una altra manera.

Les vostres ciutats omplen de tristesa els nostres ulls. Potser és així perquè l'home de pell roja és salvatge i no pot entendre les coses. No hi ha cap lloc tranquil a les ciutats de l'home de pell blanca, cap lloc on es pugui escoltar a la primavera com s'obren les fulles dels arbres o la remor de les ales dels insectes.

Potser m'ho sembla perquè sóc salvatge i no comprenc bé les coses. El soroll de la ciutat ens fereix les orelles.

I al capdevall, quina mena de vida té l'home si no pot escoltar el solitari crit del siboc o les discussions nocturnes de les granotes a la vora de la bassa ?

Sóc home de pell roja i no ho puc entendre. Als indis ens agrada el suau murmuri del vent damunt la superfície del llac, i l'aroma d'aquest aire purificat per la pluja del migdia o perfumat per l'olor de la pineda.

L'aire té un valor inestimable per a l'home de pell roja, ja que tots els éssers comparteixen un mateix alè.

L'animal, l'arbre, l'home, tots respirem el mateix aire.

Però l'home de pell blanca no s'adona de l'aire que respira. Com si fos un home que fa dies que agonitza, no és sensible a les olors. Per això, si us venguéssim les terres, hauríeu de tenir en compte de quina manera estimem l'aire, perquè l'aire és l'esperit que infon la vida i tot ho comparteix.

El vent que va donar als nostres avantpassats llur primer alè de vida, rebrà també el nostre darrer suspir.

Si us venguéssim les terres, hauríeu de deixar-les en pau, sagrades com són, per tal que fins i tot l'home de pell blanca hi pogués assaborir el vent perfumat amb les flors de la prada.

Volem considerar el vostre oferiment.

Si decidíssim vendre les terres, hauríeu d'acceptar una altra condició: hauríeu de tractar els animals com a germans. Sóc salvatge i em sembla que ha de ser així.

He vist búfals a milers podrint-se abandonats a les praderies. Des del ca-

vall de foc, sense aturar-lo, l'home de pell blanca els disparava.

Sóc salvatge, i no entenc per què el cavall de foc val més que un búfal, al qual nosaltres només matem per tal de sobreviure.

Què seria dels homes sense els animals?

Si tots els animals desapareguessin, l'home també moriria amb gran solitud d'esperit.

Perquè tot allò que passa als animals, ben aviat esdevé també a l'home. Totes les coses estan enllaçades.

Cal que ensenyeu als vostres fills que la terra que trepitgen és la cendra dels avis. Respectaran la terra si els dieu que és tota plena de la vida dels avant-passats. Cal que els vostres fills sàpiguin, igual que els nostres, que la terra és la mare de tots nosaltres. Que totes les agressions que pateix la terra inevitablement les han de patir els seus fills.

Quan els homes escupen la terra, s'estan escopint ells mateixos.

Sabem una cosa: la terra no pertany a l'home, és l'home qui pertany a la terra. L'home no ha teixit la xarxa de la vida, només n'és un fil. Està temptant la malaurança si gosa trencar la xarxa.

El dolor de la terra esdevé per força dolor pels seus fills. N'estem ben segurs. Tot està enllaçat com la sang d'una mateixa família.

No té importància on passarem la resta dels nostres dies, som pocs.

Algunes llunes, alguns hiverns, i cap dels infants de les grans tribus que vivien sobre la terra sortirà per lamentar-se d'una gent que va tenir l'esperança.

Als homes de pell blanca els pot passar també, potser aviat, el mateix.

Ni tan sols l'home de pell blanca, el qual parla i passeja amb el seu Déu amistosament, pot defugir el destí comú. Potser és

veritat que som germans, ja ho veurem.

Sabem una cosa que vosaltres potser descobrireu algun dia: que el nostre Déu és el mateix que el vostre.

Potser us penseu que teniu poder per damunt d'Ell i alhora en voleu tenir per sobre de totes les terres. Però això no és possible.

El Déu de tots els homes es compadeix igualment dels de pell blanca que dels de pell roja.

Aquesta terra és ben preuada pel seu creador i malmetre-la seria una greu ofensa.

Els homes de pell blanca també sucumbiran, i potser abans que la resta de les tribus. Si continueu embrutant el vostre jas, una nit us ofegareu en el vostre propi desert.

Però veureu la llum quan arribi la darrera hora, i comprendreu que Déu us va conduir a aquestes terres i us va permetre el seu domini amb algun propòsit especial. Aquest destí és de veritat un misteri.

No podem comprendre què passarà quan els búfals siguin exterminats, els

cavalls salvatges amansits, les raconades secretes de les boscúries saturades per l'alè de tants homes, i quan per damunt dels verds turons topi per totes bandes la nostra mirada amb les teranyines dels fils de ferro que porten la vostra veu.

On serà l'arbreda espessa? Haurà desaparegut.

On serà l'àliga? Haurà desaparegut.

S'acabarà la vida i començarà la supervivència. L'essència de la vida s'haurà extingit.

Nosaltres podríem comprendre alguna cosa si sabéssim què és allò que l'home de pell blanca anhela.

Què pensa explicar als seus fills en les llargues nits de l'hivern? Quines visions cremen dins dels seus pensaments? Quin futur desitja?

Però nosaltres som salvatges. No podem saber els somnis de l'home de pell blanca, i per això hem de seguir el nostre propi camí.

Si arribéssim a un acord sobre les terres seria per tal d'assegurar la seva conservació.

Quan l'home de pell roja s'esvaeixi de la terra i la seva memòria sigui només l'ombra d'un núvol que travessa les praderies, aquestes riberes i aquests prats encara estaran amarats de l'esperit de la meva gent, d'amor a la terra, de la mateixa manera que un infant acabat de néixer estima els batecs del cor de la seva mare

Si us venguéssim les terres, hauríeu d'estimar-les com nosaltres les estimem. Preocupar-vos-en tal com nosaltres ens en preocupem. Mantenir-les tal com ara són, amb tota la seva puresa i amb tota la seva força. Conservar-les pels fills i estimar-les tal com Déu tot ho estima, car la terra és preciosa per a Ell.

Sí, el vostre Déu és el mateix que el nostre.

I ni l'home de pell blanca pot defugir el destí comú.

Versió 2. Publicada per H.A.Smith al Seattle Sunday Star (1887)

El firmament ha plorat llàgrimes de compassió sobre els nostres pares durant segles incomputables. Allò que per nosaltres era etern pot canviar. Avui el temps és bo, demà el temps pot estar ennuvolit. Les meves paraules són immutables com les estrelles que mai es ponen. El gran cabdill Washington pot confiar en el que Seattle diu amb la mateixa seguretat amb la qual l'home de rostre pàl·lid pot confiar en la tornada de les estacions. El fill del cabdill blanc diu que el seu pare ens envia desitjos d'amistat i de bona voluntat. Pel que sabem, ell necessita poc la nostra amistat, perquè la seva gent és nombrosa. Ells són com l'herba que cobreix les vastes praderies, mentre que la meva gent és poca i semblen

tristos arbres isolats en una estepa fuetejada pel vent.

El gran, i penso que també bo, cabdill blanc ens envia la seva paraula que ell vol comprar les nostres terres; i està disposat a permetre'ns reservar suficient terra per tal que puguem viure còmodament. Això en veritat sembla generós, perquè actualment l'home roig ja no té drets que necessitin respecte; i l'oferiment pot ser savi també perquè nosaltres ja no tenim necessitat d'un gran país. Hi va haver un temps en què la nostra gent cobria la totalitat de la terra com les onades d'un mar arrissat cobreixen el llit del mar pavimentat de petxines. Però això ja fa temps que va passar i la grandesa de les tribus gairebé ja ha estat oblidada. No portaré dol per aquesta decadència ni retreuré els meus germans de cara pàl·lida de produir-la, perquè nosaltres també podem ser d'alguna manera responsables.

Quan els nostres joves s'empipen per alguna ofensa real o imaginària desfiguren les seves cares amb pintures, els seus cors també són desfigurats i s'ennegreixen, i aleshores la seva crueltat no coneix límit i els nostres ancians són incapaços d'aturar-los.

Però confiem que les hostilitats entre l'home roig i el seu germà de cara pàl·lida mai més tornaran.

Nosaltres podríem perdre-ho tot, i no hi guanyaríem res. Es veritat que la venjança per part dels nostres braus joves és considerada un guany, fins i tot pagant el preu de les seves pròpies vides. Però els ancians que resten a casa en temps de guerra i les ancianes que tenen por de perdre els seus fills saben més bé com són les coses.

El nostre gran pare Washington, perquè suposo que ara tant és el nostre pare com el vostre, ja que George Washington ha taslladat les seves fronteres cap al nord, el nostre i gran bon pare, repeteixo, ens envia el missatge a través del seu fill que sens dubte ell és un gran cabdill del seu poble, i que si nosaltres fem com ell desitja, ell ens protegirà.. Els seus braus exèrcits seran per a nosaltres una brillant paret de força i els seus vaixells ompliran els nostres ports de tal manera que els nostres antics enemics d'enllà del nord, els Simsians i Hydass, ja no espantaran més les nostres dones i ancians. Aleshores ell serà el nostre pare i nosaltres serem els seus fills petits. Però això pot ser així realment? El vostre Déu estima el vostre poble i odia el meu; abraça poderosament l'home blanc i el dirigeix tal com un pare dirigeix el seu infant, però ell s'ha oblidat dels seus fills petits rojos. Ell fa la cera del vostre poble cada dia més forta i molt aviat ells ompliran la terra. Mentre que el nostre poble està reculant així com la marea que ràpidament retrocedeix i que ja no retornarà una altra vegada. El Déu de l'home blanc no pot estimar els seus infants rojos perquè si així fos ell els protegiria. Ells semblen orfes que no es poden dirigir enlloc per rebre ajut. Com podem esdevenir germans nosaltres?. Com el vostre pare pot esdevenir el nostre pare i portar-nos prosperitat i despertar en nosaltres somnis de grandesa retornada?

El vostre Déu sembla ser parcial. Ell va amb l'home blanc. Nosaltres no l'hem vist mai. ni hem escoltat mai la seva veu. Ell va donar a l'home blanc lleis però no va tenir cap paraula per als seus fills rojos, milions dels quals omplien com les estrelles el vast continent. No, nosaltres som dues races diferents i per sempre hem de continuar així. Hi ha poc de comú entre nosaltres. Les cendres dels nostres avantpassats són sagrades i el seu lloc final de descans és terra sagrada, mentre que vosaltres aneu lluny de les tombes dels vostres pares, aparentment sense sentir-ho.

La vostra religió és escrita sobre taules de pedra pel dit d'un Déu enfadat, perquè vosaltres mai ho pugueu oblidar. L'home roig mai ho pot recordar ni entendre.

La nostra religió són les tradicions dels nostres predecessors, els somnis dels nostres ancians donats pel gran Esperit, les visions dels homes iniciats, i és escrita en els cors de la nostra gent.

Els vostres morts deixen d'estimar-vos i d'estimar la casa de la seva naixença un cop ells traspassen les portes de la tomba. Ells van d'aquí d'allà més lluny de les estrelles i són aviat oblidats i mai retornen. Els nostres morts mai obliden el món bonic que els va donar l'existència. Ells encara estimen els seus rius angulejants, les seves grans muntanyes i les seves tancades valls, planen sempre amb tendre afecte sobre els vius que se senten sols, i sovint retornen a visitar-los i a confortar-los.

El dia i la nit no poden viure junts. L'home roig sempre ha defugit la proximitat de l'home blanc, tal com la boira canviant damunt la falda de la muntanya fuig davant del sol del matí incendiat.

Tanmateix, la vostra proposició sembla justa, i penso que la meva gent l'acceptarà i es retirarà a la reserva que vosaltres els oferiu. I ells habitaran a part i en pau, perquè les paraules del gran cabdill blanc semblen la veu de la natura parlant a la meva gent des de l'espessa obscuritat que ràpidament s'està formant al seu voltant, com una boira flotant dirigint-se cap a terra des d'un mar a mitjanit.

Importa poc on nosaltres passarem la resta dels nostres dies. No seran molts. La nit dels indis promet ser obscura. No hi ha una estrella brillant a l'horitzó. Vents desolats se senten en la llunyania. Algunes tristes fatalitats per a la nostra raça esperen damunt del camí de l'home roig, vagi on vagi ell, segur que escoltarà les passes que s'acosten del destructor; prepararà el seu encontre amb el seu propi final. Tal com el cervatí ferit escolta les passes que s'acosten del caçador. D'aquí unes quantes llunes, uns quants hiverns, cap de les poderoses tribus que un dia omplien aquesta ampla terra o que ara van d'un lloc a l'altre en grups petits a través d'aquestes vastes solituds romandran per plorar sobre les tombes d'un poble que un dia va ser poderós i ple d'esperança com el vostre.

Però per què nosaltres ens hauríem de lamentar? Les tribus estan formades

per individus i no són millors del que ells són. Els homes arriben i se'n van com les onades de la mar. Una llàgrima, i ells se'n van dels nostres ulls per sempre. Fins i tot l'home blanc, el Déu del qual camina i parla amb ell com un amic amb un altre amic, no és exempt del destí comú. Pot ser que nosaltres siguem germans després de tot. Ja ho veurem.

Nosaltres pensarem la vostra proposició i quan ens haguem decidit us ho direm. Però si nosaltres l'acceptem jo ara i aquí poso aquesta primera condició: que no ens sigui negat el privilegi de visitar a voluntat les tombes dels nostres avantpassats i els nostres amics. Cada part d'aquest país és sagrada per a la meva gent. Cada pujol, cada vall, cada pla i cada bosquet ha estat honorat per alguna memòria tendra o per alguna experiència trista de la meva tribu. Fins i tot les roques, que semblen insensibles mentre gemeguen sota el sol, trencant el silenci en una grandesa solemne, vibren amb la memòria dels fets passats connectats amb les proeses de la meva gent. I la mateixa pols dessota els nostres peus respon més amorosament les nostres passes que les vostres, perquè és la cendra dels nostres avantpassats, i els nostres peus nus són conscients del contacte amable, ja que la terra és rica amb la vida de les nostres persones estimades.

Els nostres braus, les nostres mares amoroses i les nostres alegres noies i els petits infants que viuen i juguen aquí, el nom dels quals ara han estat oblidats, encara estimen aquestes solituds, i quan l'últim home roig hagi desaparegut del damunt de la terra i la seva memòria entre els homes blancs s'hagi convertit en un mite, aquestes costes seran plenes dels morts invisibles de la meva tribu, i quan els fills dels vostres fills pensin que estan sols en el camp, en el taller, en el camí o en el silenci dels boscos, no estaran sols. En tota la terra no hi ha un lloc dedicat a la solitud. A la nit, quan els carrers de les vostres ciutats i pobles estiguin silenciosos, i penseu que estan deserts, estaran plens de la gent que ha retornat i que una vegada omplia i ara encara estima aquesta terra formosa. L'home blanc mai estarà sol. Que ell sigui just i tingui un tracte amable amb el meu poble, perquè els morts no estan mancats de poder.

A l'article d'H.A. Smith al Seattle Sunday Star hi havia també un text introductori i una cloenda al parlament de Seattle. Ho reproduïm també a continuació, ja que aporta elements (més o menys reals o ficticis, tal com hem exposat a la presentació) sobre la figura de Seattle. Aquest és el text introductori:

El vell cabdill Seattle era l'indi més alt que jo hagués vist mai, i sens dubte el d'aspecte més noble. S'alçava gairebé sis peus damunt dels seus mocasins, i era ample d'espatlles, de pit profund i perfectament proporcionat. Els seus ulls eren grans, intel·ligents, expressius i amistosos quan estaven en repòs. Mostraven amb sinceritat els sentiments de la gran ànima que mirava a través

d'ells. Normalment era solemne, silenciós i digne, però en les grans ocasions es movia entre les multituds com un tità entre liliputiencs, i la seva paraula era llei.

Quan s'alçava per parlar en el Consell o exposava el seu parer, totes les mirades es giraven cap a ell, i sortien de la seva boca frases clares, profundes i sonores, com cataractes de trons brollant de fonts infinites. La seva figura era tan noble com la d'un cabdill civilitzat amb el comandament de tot un continent. La seva eloqüència, la seva gràcia i dignitat no eren adquirides, sinó innates en ell, com les pinyes i els pins.

La seva influència era meravellosa. Podria haver estat un emperador, però els seus actes eren democràtics i governava els seus lleials súbdits gentilment i amb afectuosa benignitat. Era sempre afable i atent amb els homes blancs, sobretot quan assegut a taula es comportava com un cavaller.

Quan el governador Stevens va arribar per primer cop a Seattle i va dir al nadius que havia estat nomenat Comissari d'Afers Indis, va ser objecte d'una gran recepció, davant les oficines del Dr. Maynard, al Carrer Major, junt al barri portuari.

La badia era poblada de canoes i la costa vorejada per una massa humana inclinada, amuntegada i polsegosa, fins que la trompeta del vell cabdill Seattle va estendre sobre la multitud el seu so potent. Es va fer un gran silenci, com el que es fa després d'un tro en un cel clar.

El governador va ser presentat pel Dr. Maynard a la multitud de nadius, i immediatament, amb un llenguatge directe, clar i familiar, va començar a explicar la seva missió, que com que ja era coneguda no calia detallar massa.

Quan va seure, es va alçar el cabdill Seattle, amb la dignitat d'un senador que porta damunt les seves espatlles la responsabilitat d'un gran poble. Posant una mà damunt el cap del governador, i assenyalant lentament amb l'índex de l'altra el cel, va començar el seu memorable discurs de forma directa i impressionant.

Després del parlament de Seattle, l'article acabava així:

D'altres oradors varen intervenir, però jo no en vaig prendre notes. La resposta del governador Stevens va ser breu, simplement va prometre convocar un Consell General, en la primera ocasió que fos avinent, per tal de discutir la proposta del tractat. El cabdill Seattle va prometre adherir-se al tractat un cop aquest fos ratificat, observant-lo al peu de la lletra, ja que volia ser per sobre de tot un fidel amic dels blancs.

La narració només és un fragment del que va dir Seattle, i no recull ni l'encant ni la força del vell orador i l'ocasió.

Arxiu Nacional de Washington (1855)

A) "Jo et contemplo com al meu Pare, i els altres també et contempen així mateix; tots els indis tenim els mateixos bons sentiments envers tu. I ho enviarem sobre un paper al gran Pare. Tots els ancians i els nens estaran contents que ell t'hagi enviat a fi que tinguis cura d'ells. La meva ment és com la vostra. No vull dir res més. El meu cor és bondadós envers el Dr. Mainard i jo sempre vull obtenir medecines d'ell."

B) "Ara, per la present, ens fem amics i repudiem tot mal pensament si mai n'hi ha hagut. Som amics dels americans. Tots els indis pensem igual. Nosaltres et contemlem com el nostre Pare i mai canviarem d'opinió. Des que vas venir a veure'ns nosaltres hem estat del mateix parer. Ara envia aquestes paraules al gran cabdill. Això és tot el que tinc per dir."